

2) Принципи діяльності апаратів та служб: а) раціональний розподіл повноважень; б) відповідальність за результати своєї роботи; в) поєднання єдиноначальності та колегіальності.

Отже, можна зробити висновок, що основне значення принципів полягає в тому, що вони визначають «юридичну долю», життєздатність, практичну організацію і реальне функціонування виконавчої влади й управління, а с особливо поліції. Означені принципи мають фундаментальне значення для всієї галузі права.

Одержано 13.06.2022

Юлія Дмитрівна ШЕЛЕСТ,

курсант групи Ф1-304

Харківського національного університету внутрішніх справ

Віталій Олегович НАЙДА,

дознавач сектору дізнання

Харківського районного управління поліції № 2

ПРИЗНАЧЕННЯ СЛІДЧИХ (РОЗШУКОВИХ) ДІЙ ПІД ЧАС ДОСУДОВОГО РОЗСЛІДУВАННЯ

Слідча розшукова дія – це важлива складова успішного розслідування кримінального правопорушення. Працівник органу досудового розслідування (дізнання) має право в порядку, передбаченому КПК України, доручати відповідним уповноваженим оперативним підрозділам поліції проведення слідчих та негласних слідчих дій. Співробітники Національної поліції України зобов'язані виконувати законні вимоги та процесуальні рішення слідчого. Основними принципами взаємодії слідчого чи дізнавача з іншими підрозділами правоохоронних органів є швидке, повне та неупереджене розслідування кримінальних правопорушень.

КПК України, який набрав чинності у 2012 році, містить загальні положення слідчих та негласних слідчих дій у главі XX та XXI відповідно.

Згідно з частиною 1 статті 223 Кримінально-процесуального кодексу України, слідчі (розшукові) дії є діями, спрямованими на отримання чи збирання або перевірку вже отриманих доказів у конкретному кримінальному провадженні [1]. Проведення таких дій не повинно порушувати чинне законодавство. У разі якщо під час проведення слідчих (розшукових) чи негласних слідчих (розшукових)

дій буде порушено законодавство України, то усі зібрані докази є недопустимими.

Кримінально-процесуальний кодекс передбачає проведення наступних слідчих (розшукових) дій: пред'явлення особи для впізнання, пред'явлення речей для впізнання, пред'явлення трупа для впізнання, огляд місцевості, приміщення, речей та документів, огляд трупа, огляд трупа, пов'язаний з ексгумацією, слідчий експеримент, освідчування особи, проведення експертизи.

У свою чергу самостійну групу слідчих (розшукових) дій становлять негласні слідчі (розшукові) дії. Частиною 1 статті 246 КПК регламентується проведення негласних слідчих (розшукових) дій. Відповідно до цієї статті негласні слідчі дії – це різновид слідчих (розшукових) дій, відомості про факт та методи проведення яких не підлягають розголошенню, за винятком випадків, передбачених цим Кодексом. До них відносяться: аудіо-, відеоконтроль особи, зняття інформації з електронних інформаційних систем, використання конфіденційного співробітництва тощо.

Ефективне та своєчасне проведення слідчим чи дізнавачем відповідних процесуальних дій має забезпечити встановлення працівником органу досудового розслідування обставин кримінального правопорушення, які в інакший спосіб виявити неможливо, через те, що відповідні особи, не підозрюючи, що є об'єктами спостереження, поводять себе природно, що дає змогу підтвердити наявність їх злочинної діяльності [2].

Таким чином, слідчі (розшукові) дії – це регламентовані кримінальним процесуальним законом процесуальні дії, які здійснюються уповноваженою особою за ухвалою слідчого судді чи постановою прокурора, а також являють собою сукупність пошукових, пізнавальних і засвідчувальних дій, направлених на отримання та збирання або перевірку вже отриманих доказів у конкретному кримінальному провадженні. Їх законність, швидкість, процесуальна та тактична регламентованість забезпечують своєчасне розслідування кримінальних правопорушень та притягнення до відповідальності винної особи шляхом пошуку доказів на підтвердження її вини, а в деяких випадках – невинуватості.

Список бібліографічних посилань

1. Кримінальний процесуальний кодекс України URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17#Text> (дата звернення 01.02.2022).

2. Особливості застосування положень ст. 273 КПК України під час досудового розслідування URL: <https://lexinform.com.ua/dumka->

eksperta/osoblyvosti-zastosuvannya-polozhen-st-273-kpk-ukrayiny-pid-
chas-dosudovogo-rozsliduvannya/ (дата звернення 01.02.2022)

Одержано 09.06.2022

Олександра Олександрівна ШКАРУБА,

курсантка групи Ф2-105

Харківського національного університету внутрішніх справ

Науковий керівник:

доцент кафедри українознавства факультету № 2

Харківського національного університету внутрішніх справ,

*кандидат філологічних наук, доцент **В. А. Перцева***

МІЖКУЛЬТУРНА КОМУНІКАЦІЯ І КУЛЬТУРНИЙ ПЛЮРАЛІЗМ

Міжкультурна комунікація – це насамперед взаємовідносини між представниками різних культур. Картина світу, яка формується навколо носіїв мови, не просто відбивається в мовленні, вона організовує мову та її носія, визначає особливості вживання мовних одиниць.

Отже, для учасників міжкультурної комунікації важливо усвідомлення культурних розбіжностей, які існують між ними. Наприклад, текст на однакову тему – навіть конкретно визначену (діловий лист, промова на урочистих заходах тощо, не говорячи вже про такі традиційні жанри, як міфи, ритуали, етикетні формули) – помітно відрізняється в розумінні певних макро- і мікроструктурних правил, які використовуються в культурі тієї групи, у межах якої цей текст формується. Так, на Сході текст ділового листа будується індуктивно: спочатку описуються причини, обставини й лише в заключній частині – вказуються вимоги або ділові пропозиції, а представниками європейської культурної традиції такий спосіб викладення не визнається офіційно-діловим. На їхню думку, такий лист повинен розпочинатися з чітко сформульованої основної вимоги або пропозиції з подальшим її обґрунтуванням і деталізацією.

Ще одним, на наш погляд, важливим фактором, який впливає на сучасну міжкультурну комунікацію, є так звана кроскультурна взаємодія. Кроскультурні відмінності проявляються, зокрема, в тому, який тип контактування й правил етикету – товариський чи дистанційний – характеризує певну культуру. Так, українці можуть здаватися мешканцям Німеччини неввічливими, адже традиційні для українців почуття довіри й поваги до співрозмовника підштовхує